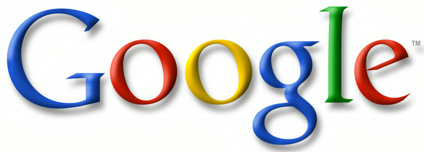

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

HN SQD1 M

Digitized by Google

9290.5.30

HARVARD COLLEGE
LIBRARY

Bought from the Fund for
CURRENT MODERN POETRY
given by
MORRIS GRAY
CLASS OF 1877

Digitized by Google

Digitized by Google

Ellen Whitlock

DIKTER

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND.

Digitized by Google

Digitized by Google

Ellen Whitlock.

DIKTER.

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND.

Digitized by Google

Scan 9290.5.30
✓

HARVARD COLLEGE LIBRARY
MORRIS GRAY FUND
Mar 21, 1935

STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1896.

Printed in Sweden

Digitized by Google

INNEHÅLL.

Digitized by Google

Digitized by Google

För andra.

Sök, då du lider
Bittraste smärta,
Att finna en annan,
Som lider också —
Stryk så med vänliga
Händer bort sorgen,
Då skall din egen
Kanske förgå.

Så skall då smärtan
Tvingas att tjena,
Tvingas att blifva
Kärlekens träl —

Digitized by Google

Grip blott med handen
Stadigt om udden
Af pilen, som riktas
Mot lidande själ.

Och, när du kämpat
Trofast och länge,
Ströende solsken
På dunklaste väg,
Då skall din egen
Sorg du ha mistat —
Är det ej underbart,
Människa, säg?

Digitized by Google

Ursprungligt.

Mer än trädgårdsodlad ros jag älskar
Doften utaf vildmarks nattviol,
Ty hon drack blott hvad naturen skänkte,
Nattens svala dagg och himlens sol.

Och jag skådar, full utaf beundran,
Huru drufvan rik och yppig är,
Men min hand ej lyfts mot tunga klasar,
Ty jag älskar skogens vilda bär.

Digitized by Google

Djupt därinne glöda smultron röda,
Uti kärret mognar hjortrons skatt,
Dem jag söker under sommardagar,
Dem jag samlar uti korgen gladt.

Och hur fin den doft, som göms i vildbär,
Vet blott den, som drufvans glöd försmår,
Ursprungsfrisk och sval som djupa skogen,
Där sin fulla mognad bäret når.

Säg mig, har du mött kanske i världen
Någon själ, som typisk härför är,
Som har doften utaf nattviolen,
Friska syran utaf skogens bär?

Har du talat ur ditt fulla inre
Med en sådan ande, rik och stark,
Har den lyft din egen upp ur gruset,
Som en fläkt af lif från skog och mark?

Digitized by Google

9

Mer än ros jag älskar nattviolen,
Mer än drufvan markens vilda bär;
Mer än odlad frukt och odlad ande,
Jag den ursprungsfriska håller kär.

Digitized by Google

Fest.

Det är ej endast fest, när krona tung
I skimmerprakt är upplyst uti salen,
När blomprydd skara njuter utaf balen,
Och yster glädje dansar fri och ung.

När något skönt, harmoniskt vi få se
Uti naturen eller mänskolifvet,
När på en panna någonting står skrifvet,
Som oss en skönhetstyp har kunnat ge,

Digitized by Google

Då firar alltid den en stilla fest,
Som länge spanat efter harmonien,
Och känner i sitt hjärta sympatien
Med allt hvad lifvet ypperst har och bäst.

O älskade, hos dig är alltid fest,
Ty du har vildbärs skogsdoft i ditt sinne,
Och andens skönhet har du också inne,
Hos dig är lifvets fullhet hvardagsgäst!

Digitized by Google

Blommor.

Jag står vid mitt blomsterfönster
Och vattnar de gröna skott,
Och gläds, att de späda bladen
Ha lif utaf solen fått.

Jag grenarna skär och binder
Och plockar med omsorg af
Hvart vissnadt blad, som vill hindra
Den växtkraft naturen gaf.

Digitized by Google

Och vårsols värmande stråle
Sitt skimmer i fönstret lagt,
Där hyacinterna dofta
Och lysa i brokig prakt.

Då öppnar sig dörren sakta,
Och in, i solskenets spår,
Min lefnads solstråle glider,
En älfva med guldgult hår.

En liten telning så bräcklig,
En knoppande liten ros,
Så späd, att jag stundom rädes,
Att vinden den för sin kos.

Hon ler ett strålande löje
Och slår sina armar små
Kring mig, som rensar och binder
Att blommor i fönstret få.

Digitized by Google

Du lilla människoplanta,
Du växande späda stam,
Skall kärlekens vård och solsken
Dig locka i blomning fram?

Mitt fönster strålar i blomprakt,
Det trägna arbetets lön;
Säg, barn, skall du skördar bära
Till svar på mitt hjärtas bön?

Jag vet ej. Men vårsol smeker
Båd' svällande blomsterknopp,
Guldglänsande, långa lockar
Och finlemmad barnakropp.

Digitized by Google

Morgonridt.

Han står vid trappan där och väntar
Sin herres kända röst och hand,
Och skrapar, frustande af ifver,
Med stålskodd hof den fina sand.

Hvad eld uti hans ögon brinner,
Hvad smidighet i hvarje lem;
Hans muskler tyckas nästan skälfva,
Får icke snart han spänna dem?

Digitized by Google

Och vida rymder blåna fjärran,
För spända senors kraft ett mål,
Han gnäggar utaf fröjd att känna
Sin smärta byggnads ädla stål.

»Sträck ut, min vackra häst, din herre
Ger tygeln lös — så storma då
I yster frihet fram på vägen
Och visa hvad du kan förmå.

»Jag känna vill hvad du nu känner,
Då utan hinder du sträckt ut,
Jag vill bland rymder långt i fjärran
Ett kungarike nå till slut.»

Och marken dånar under hofslag,
När ryttarn spränger fram därpå;
Nu på en skogsväg in han rider,
Där mellan furor blommor stå.

Digitized by Google

I sträckt galopp vill hästen ila,
Men stannar plötsligt med ett ryck,
Det ädla djuret lyder genast
Af herskarns tygel minsta tryck.

I sadeln ryttarn högt sig reser,
När hästen syns orörlig stå,
Till höfvisk helsning djupt han sänker
Ett ögonblick sitt hufvud då.

Ett fönster, kransadt utaf rosor,
Han ännu ser, en kort minut,
Och se'n i daggig sommarmorgon
Han låter hästen sträcka ut.

Digitized by Google

En liten visa.

Det hvitaste, det hvitaste
Visst liljan är —
Det rödaste, det rödaste
Är smultronbär.

Det starkaste, det starkaste
Är kärleken —
Det svartaste, det svartaste
Svek mot en vän.

Digitized by Google

Det klaraste, det klaraste
Är harmoni —
Det finaste, det finaste
Är sympati.

Det rikaste, det rikaste
Det har jag nu —
Det ljufvaste, det ljufvaste
Det är ju du!

Digitized by Google

Skådespelerskan.

Nu står hon färdig. Smidigt siden faller
I rika veck kring hög och smärt gestalt,
Och barmen höjes under spetsars galler —
Hon ser sin bild i spegeln — godt är allt.

Hvad tänker hon, som åt publiken skänker
Om en minut en konstens mästerbild,
Är det triumfens sken i ögat blänker,
Hör hon applåden, dånande, ja vild?

Digitized by Google

O nej, i hennes hem två blad förvara
En blomma, plockad af en fjärran hand —
Den vissnad är, men i buketters skara
Hon mins den mellan akterna ibland.

Digitized by Google

Fullt mått.

Ljumma fläktar ifrån stranden
Blanda sig med höets doft,
Och den heta julisolen
Strålar ifrån mörkblått loft.

Och jag ligger sorglöst utsträckt
Uppå gräsets mjuka bädd,
Tankar, ljusa, veka komma,
Fylla själen upp till brädd.

Digitized by Google

Och jag väntar, halft i dvala,
Väntar på jag vet ej hvad,
Ville spara af min stämning
Ämnen till en framtid glad.

Ville gömma i mitt sinne
Sommarsol och sommarvind,
Men jag kan ej, endast njuter
Sommarfläkten mot min kind.

Ögonblickets rena glädje
Fyller sund och hel mitt sinn —
Forntids sorg och framtids lycka
Rymmas icke mer ditin.

Digitized by Google

Rose Flétrie.

I den glittrande dagg, på den grönskande gren,
Rosor dofta i morgonens stund,
Och där strålar ifrån dem ett underbart sken,
Då de vaknat ur sommarnatts blund.

Och jag bryter den friskaste rosen bland dem,
Där hon göms mellan daggvåta blad,
Och jag tager den blekröda, doftande hem,
Ännu fuktig af himmelens bad.

Digitized by Google

Vackra, daggstänkta ros, jag med sorg nog har sett,
Hur du sänkte ditt hufvud allt mer,
Hur, när solen steg högre, helt matt du har lett,
Hur af bladen där föllo allt fler.

Och när aftonens sol färgar himmelen röd,
Tar jag sorgsen dig uti min hand;
Du har mistat din friskhet, din dagg och din glöd,
Men jag känner än doften ibland.

Där du ligger så fin och så blek uti kväll,
Kysser vemodigt jag dina blad,
Ty en skönhetens gäst var du dock i mitt tjäll,
Var den gåfva, om hvilken jag bad.

Digitized by Google

Ett barnporträtt.

Mörkblå ögon lysa,
Röda läppar mysa,
Gladt emot mig le,
Och små hvita tänder
Och små bruna händer
Helsans prägel ge.

Digitized by Google

Fötter, snabba, späda
Raskt på vägen träda,
Trampa sand och grus.
Silkeslockar långa,
Hvilka solsken fånga,
Göra pannan ljus.

Alla vackra miner,
Då du, älskling, skiner
Såsom vårsols gull,
Oskuldsfulla dragen
Skådar jag betagen,
Skådar vemodsfull.

Sagans lilla sessa,
Skall uppå din hjessa
Kronan väl du få?
Skola lockar långa
Lifvets lycka fånga
Och dess glans försmå?

Digitized by Google

Skall din väg du vandra,
Lefvande för andra,
Minst af allt för dig?
Nu du solsken gifver, —
När du vuxen blifver,
Lys en dunkel stig!

Digitized by Google

På afstånd.

Hon satt vid fönstret,
I sjukstol fängslad,
Med brutna lemmar,
Och tärda kinder
Och öga matt.

Där föll en stråle
Af solskensdager
I dystra rummet,
Och doft af rosor
Med vinden fördes —
Och drog förbi.

Digitized by Google

Där ute lifvet
Sjöd i hvart pulsslag,
Från barnaläppar
Där ljödo klingande,
Friska skratt.

Och alla fåglar
I träden sjunga,
Och alla blommor
Af solen njuta,
Och liar hvässas
Af starka armar,
Och skördar mejas
Och höstas in.

Då hviska sakta
De bleka läppar:
»O, huru ljufligt
Att skåda lifvet
Och se, att andra
Få njuta det.

Digitized by Google

Se unga ögon
Af lycka stråla,
Se starka armar,
Som icke brutits,
Och kunna verka
I pliktens värf!»

Om du är bunden
I trånga former,
Och ej får lefva
För hvad du anat
Af andlig skönhet
Och sannings makt,
Gläds i ditt sinne
Att den dock finnes,

Och om en stråle
Af lifvets skönhet,
Ett drag af högsint,
Barmhertig tanke
Ditt öga träffar —
Och drar förbi —

Digitized by Google

Var glad, att detta
Är verkligheten,
Och ej det skenlif
Du dömts att föra.
Låt hvarje handling
Af hugstor tanke,
Af lifsvarm kärlek,
Af fina känslor
En droppe balsam
Ge åt din själ!

Digitized by Google

Septemberdagen.

Sakta skvalpar vågen
Emot strandens stenar,
Och septembersolsken
Smeker trädens grenar.

Löfkojor och astrar
Nu terrassen fylla,
Och med bjärta färger
Höstens välde hylla.

Digitized by Google

Rodnande i solen
Glänsa äpplen röda,
Som med gyllne frukter
Löna odlarns möda.

Ännu mild är luften,
Och så stilla vinden,
Fylld med skogens dofter,
Ömt den smeker kinden.

Dock en suck af vemod
Genom luften dallrar,
Och om svunnen sommar,
Svunnen stämning skvallrar.

På din bleka panna,
Dina läppar kalla,
Låt af sol, som värmer,
Några strålar falla.

Digitized by Google

Ej naturens vemod
I septemberdagar
Störe det, som städse
Lydde högre lagar.

Smält med dagens ljufhet
Så ditt väsen samman,
Att, när sol har svunnit,
Själf du äger flamman!

Digitized by Google

Att förstå.

Att förstå en annans sinne,
Om du ock ej själf det fick,
Kunna tankar, gömda inne,
Se med klar och vaken blick,

Leta fram hos individen
Något, som gemensamt är
För en bild från flydda tiden,
Och det sekel, som är här,

Digitized by Google

Söka främst uti en handling
Det som fint och äkta är,
Och midt uti allts förvandling
Hafva sanning, sanning kär,

Kunna åt en annan skänka
Hjärtats fulla sympati,
Vilja för en annan tänka —
Ligger lycka gömd uti.

Digitized by Google

Regn.

Hvad göra aprilregnets droppar,
Som falla så ymnigt och tätt?
De öppna blott sippornas knoppar
Till fagraste vårdagsbukett.

Men höstskurar strida och kalla,
Som droppa på vissnade blad,
Hur vemodigt tunga de falla
I jämngrå och enformig rad!

Digitized by Google

Ack, tårar i ungdomens dagar,
De torka på kinden så snart,
De tjena utvecklingens lagar,
Ge känslorna starkare fart.

Men skakar en höststorm ditt sinne,
Se'n blomman har gått uti frö,
Då vet du, att tiden är inne
Att bädda din lycka i snö!

Digitized by Google

Droppen.

Den bägare, jag ville åt dig bjuda,
Jag bräddat har med kärleks röda vin,
Jag låtit trolldomsörter däri sjuda,
Och kryddat det med skogens vilddoft fin.

O ve, jag glömt, en malörtsdroppe stänkte
En gång dit in i bägarns gyllne rund!
Hur full till brädd din skål med vin jag skänkte,
Den droppen hittar alltid dock din mund.

Digitized by Google

Och då är glädjen all — min fröjd att skänka
Och din att taga mot hvad jag dig gaf —;
Jag vet, all världens vin kan icke sänka
Den bittra droppen ned i glömskans haf!

Digitized by Google

Slut.

Hvad är det väl, som jag väntar,
Hvad är det mitt lif kan ge?
Månn' lyckan på dörren gläntar
Och bjuder mig snart att le?

Långt bort uti fjärran dunkel
Där resa sig bärg vid bärg,
Där växa ros och ranunkel,
Där skimrar af glans och färg.

Digitized by Google

Där finnes allt, som kan skänka
Kraft, glöd och lust åt min själ —
Hur bärgen lockande blänka,
Mitt öga dem känner väl!

Dock skatternas nyckel fina
Den heter frihetens kraft,
Men aldrig i händerna mina
Jag har den nyckelen haft.

Om se'n jag hinner
Till målet fram,
Jag plötsligt finner
Helt allvarsam,
Att viljan slappats
I väntans tid,
Mitt väsen tappats
I lönlös strid.

Du strålomgjutna,
Du rika värld,

Digitized by Google

Min långa väntans
Mål på min färd,
Om blott jag ägde
Min ungdom än,
Du rikt uppvägde
Försakelsen!

Gif utaf rosor
Mig handen full,
Gif ej allmosor,
Men gif mig gull —
Låt mig få lefva
En enda dag,
Ej fåfängt sträfva
Mot ödets lag!

Bärgen därborta lysa i strålande purpur,
Sakta sig sänka i dalen aftonens skuggor,
Endast ett skimmer dröjer på bärgens toppar —
Snart det ock svinner.

Digitized by Google

Natten skall breda sin svarta, stjärnströdda slöja,
Öfver jorden svalkande droppar nattdaggen gjuter —
Hvilan har kommit för alla som kämpat,
Fast de ej segrat.

Tyst jag mig vänder bort ifrån allt hvad jag älskat,
Striden är slutad, ty dagen är lyktad,
Jag uti ödets veckrika mantel
Döljer mitt anlet!

Digitized by Google

Likhet.

Jag satt vid det sollysta hafvet,
Som, vaggadt till ro, för mig låg,
Och följde med drömmande blickar
Dess klart genomskinliga våg.

Hur kan du väl vara den samma,
Som yrde i går uti skum
Med bränningar hvita mot stranden,
Du bölja, nu stilla och ljum?

Digitized by Google

Då stiger där fram för mitt sinne
Den bild, som jag känner så väl,
Då finner jag uppå min fråga
Ett svar i en människosjäl.

Än ligger som hafvets spegel
Den klar och lugn för min blick,
Än hafva de lösta tankar
De skummande vågornas skick.

Digitized by Google

En skiljeväg.

Vi länge vandrade
Hand i hand
På vägen genom
Okända land,
Och lifvets morgon
Och middag gått —
Nu ha vi fram
Till en korsväg nått.

Digitized by Google

Vi båda hejda
Där våra steg,
Ditt öga talat,
Fastän du teg.
Och tyst jag räcker
Min hand åt dig,
Vi vandra längre
Ej samma stig.

Se, floden brusar
Förvägen, fri,
Där vill du blanda
Din sång uti.
Där glittra böljor,
Där skumma fall,
Och käckt längs dessa
Du vandra skall.

Digitized by Google

Men ser du skogen
Med furor i?
Om sorg ~~du~~ susa de
En melodi.
Och barrströdd stigen
Sig slingrar fram,
Dig väljer jag, skog
Så allvarsam.

Ett handslag blott — och
Vi skiljas åt,
Och vandra långsamt
En hvar sin stråt —
Med minnet fullt
Af hvad fordom var,
Och litet vemod
I hjärtat kvar.

Digitized by Google

Kanhända gynnar
Oss lyckan så,
Att skogen mynnar
Till slut ändå
I samma haf
Som din stolta flod —
Tänk, om du redan
På stranden stod!

Digitized by Google

Band.

Om du olycklig nämns, om du olycklig är,
Om din lefnad är mörk eller bitter och tung,
Om din börda på dignande skuldror du bär,
Om ditt sinne är grått, fast din panna är ung,
Om dig synes att dig skänktes svåraste lott,
Att du hårdaste oket att bära har fått,

Vet, att om blott en själ uti världen förstår,
Hvad du tänkte och kände så djupt i din själ,
Om blott en gång din smärta du tolka förmår,

Digitized by Google

Och ett hjärta har lyssnat och fattat dig väl,
Om ett sinne har sagt: o, så kände just jag,
Och jag följde den samma utvecklingens lag,

Se, då har du i världen en syster, en bror,
Och är bunden med fina, osynliga band,
Du är icke så ensam och glömd som du tror,
Och du trycker i tanken den främmandes hand.
Gå din bana då fram, lid och hoppas och tro,
Att en gång skall din kämpande ande få ro.

Digitized by Google

På ångbåten.

Jag ser omkring mig
Uti salongen,
Där kalla blåsten
Mig håller fången.
Där fins en massa
Utaf personer,
Af Europas
Alla nationer.

Digitized by Google

Och liknöjdt låter
Jag blicken glida —
Fins det väl någon
Jag gitter lida?
Jag söker fåfängt
Ett uttryck finna,
Ett drag, som skulle
Intresset vinna.

Och ensam sitter
Jag här och tiger —
Tills plötsligt tanken
Uti mig stiger:
Här fins måhända
För många andra
Just idealet,
Hur du må klandra!

Digitized by Google

Ty det ju skiftar
I andens rike —
Hvad du ej älskar,
Är kärt din like!
Lär dig att sätta
Däri din ära,
För andras tycke
Att aktning bära!

Digitized by Google

En gammal sorg.

På de böjda skuldror
Bördan länge hvilat,
Och de trötta fötter
Redan länge ilat,
Glädjelösa, tunga
Åratal ha svunnit,
En dag, lik den andra,
Uppgått och förrunnit.

Digitized by Google

Re'n jag hunnit lemna
Tanken på all lycka,
Nöjd, blott icke bördan
Alltför hårdt käns trycka,
Och mitt hjärtas slag jag
Lyckades att kufva,
Låt ej slöa tanken
På mitt öde rufva.

Bördan blef ej tyngre,
Dagarne ej längre,
Stegen icke flere
Och mitt lif ej trängre,
Men som nyfödd smärta
Stundom dock jag känner,
Hur den gamla sorgen
Djupt i själen bränner.

Digitized by Google

Och i vild förtviflan
Jag min boja skakar,
Under nattens långa
Timmar dyster vakar,
Outhärdligt synes
Hvad jag måste bära,
Som en gåta läxan
Nyss jag hunnit lära.

Hvad jag kunnat blifva,
Hvad jag velat verka,
Se'n min egen lifskraft
Först jag rätt fått stärka,
Hvad jag ädlast tänkte,
Renast, varmast kände,
All min drömda framtid
Ljus för mig sig tände.

Digitized by Google

Outsägligt vemod
Då betar mitt sinne,
Och den brutna kraften
Gråter blod därinne —
Sedan domnar nerven,
Som nyss skalf af smärta,
Och sin tunga börda
Lyfter liknöjdt hjärta.

Digitized by Google

Vintertankar.

När min tanke glider
Fram till sommartider,
Blir jag varm i håg —
Midt i vintern tunga
Hör jag fåglar sjunga,
Ser jag frigjord våg.

Under arbetsdagar
Herska andra lagar,
Än dem sommarn gaf —
Mycket får man glömma,
Mycket får man gömma
Djupt i minnets haf.

Digitized by Google

Men i pliktens sträfva
Frukter, hvilka kräfva
Viljans offer gladt,
Göms i skalet hårda —
Vill du blott den vårda —
Glädjens bästa skatt.

Om ej fram du hinner
Dit din längtan brinner,
Fram till sol och vår —
Har din vilja velat
Rätt, om ock du felat,
Glömmes ej ditt spår.

Om i lifvets djupa
Strider du skall stupa
Vinterdag så grå,
Skall om våren unga
Till ditt minne sjunga
Lärkor i det blå!

Digitized by Google

Se dig ej om.

När tyst du sett din lefnads lycka svinna,
Det enda du på jorden önskat har,
Och du har lärt dig att med vemod finna,
Hur ej ens kraft att önska mer fins kvar.

Då blir det stilla som en kväll om hösten,
När nästa morgon flingan faller hvit —
Din dystra framtid har den enda trösten,
Att du i kampen kom så långt som hit.

Digitized by Google

Men gå ej ut, när sol sig sakta sänker,
Och känn på höstens sista doft från mark,
Ty ve dig då — det ögonblicket skänker
Dig nya kval, du som var lugn och stark.

Och lyssna ej, du som dig lärt försaka,
Till röst, som stämt hvar sträng uti din själ —
Se stadigt framåt, se dig ej tillbaka,
Du är förlorad då — jag vet det väl!

Digitized by Google

Konstnärsstämning.

Ifrån brasans glöd det glimmar,
Uti rummet börjar skymma,
Stunda efter arbetstimmar
Ögonblick, som sällhet rymma.

Vid pianot han sig sätter,
Konstnärn, att i toner ömma,
Luftiga som månskensnätter,
Söka inre oro glömma.

Digitized by Google

Hur de smeka, hur de klaga,
Dallra under händer vana,
Stiga se'n, hvarandra jaga,
Tills de väg mot skyn sig bana.

Med tillbakahållen anda
Står hon tyst invid hans sida,
Vemod ses med fröjd sig blanda
På det ljufva anlet blida.

Hvad hon djupt i hjärtat burit,
Krafter, bundna än, men rika,
Hvad som sanning hon besvurit,
Dessa toner högt predika.

Och det skäraste, det bästa
Som ett kvinnohjärta gömmer,
Oförstådt af männer flesta,
Hur han det i toner tömmer!

Digitized by Google

Och hon önskar allt att äga,
Skönhet, rikdom, snille, ära,
För att ödmjukt kunna säga:
Låt mig tjena dig, du kära!

* * *

Tror du, att för dig han spelat,
Tolkat lifvets fröjd och smärta?
O, så vet, att han har delat
Uti småmynt ut sitt hjärta.

Ej på idealen tror han,
Ej på lifvets sunda safter,
Af en stämning blott beror han,
Hämtar där för konsten krafter.

Han har spelat sig till stämning,
Hon har lyssnat — ack, för länge.
Nu, vid brasans sista lemning,
Sitt piano nöjd han stänge!

Digitized by Google

Sik!

Känn, hur blommande syrenen
Skänker rikt sin fina doft,
Skakar öfver trädgårdsrenen
Massor utaf blomsterstoft!
Och, när skymningen sig sänker
Öfver vårljus sommarnatt,
Till en afskedshelsning skänker
Vällukt ifrån grenens skatt.

Digitized by Google

Vill du blifva lik syrenen?
Gif då rikt och utan knot,
Skulle än på hårda stenen
Gåfvan falla vid din fot.
Och när se'n din aftontimma
Kommer, och du allt har gett,
Skall man än en doft förnimma
Från det offer ingen sett.

Digitized by Google

Vildfågel.

Vildfågel upp emot himmelen flög,
Pröfvade spänstiga vingar,
Gladdes, att himmelen var så hög,
Kretsar i vidare ringar.

Akta dig, vildfågel, glöm icke bort,
Vingen kan tröttna och mattas,
Sök dig en tillflykt, när innan kort
Solen går ner och det nattas.

Digitized by Google

Vänd så tillbaka i morgonens glans
Upp till de rymder ljusa —
Aldrig ett rikare lif det fanns,
Kan det min vildfågel tjusa?

Digitized by Google

Du var så rik.

Du var så rik, du var så sann,
Du var som vågen klar,
Och för allt stort och ädelt brann
Ditt unga ögonpar.

Invid naturens bröst du låg
Och kände hjärtat slå,
I hvarje strå och blomma såg
Du barndomsvänner små.

Digitized by Google

Och sky och skog och sjö och vik,
Den hela vida värld,
Allt skänkte du den kärlek rik,
Som blef dig själf beskärd.

Ty lyckans fullhet gjorde vek
Din ande, god och öm,
Hur ofta följt på yster lek
En vemodsfager dröm!

Hur har du blifvit nu så klok
På lifvets sorl och brus?
Har läsningen af tidens bok
Släckt dina ögons ljus?

Det är så färglöst, klanglöst, ljumt,
Hvad förr var ton och glöd,
Ditt sinne hårdt, ditt öga skumt,
Din kind ej längre röd.

Digitized by Google

Men stundom ser jag glimma till
Ett sken från forna dar,
Och då, just då, jag kyssa vill
Ditt stolta ögonpar!

Digitized by Google

Stämningar.

Doftande furustammar,
Värmda af middagssol,
Sollyst väg, som jag minnes,
Ack, så väl från i fjol.

Blyga linnearanka,
Pyrola välluktsrik,
Friska hafsvind, som lockar
Utåt på mörkblå vik,

Digitized by Google

Enslighet, som gaf drömmar
Sällsamt i själen in,
Nordisk sommarnatts fägring,
Aldrig I gån ur mitt sinn!

Skall jag väl åter er skåda,
Njuta som förr jag njöt,
Vänder tillbaka densamma
Jag i naturens sköt?

Skulle allt annat svika,
Själen sig känna död,
Älskade, då må du gifva
Hälften utaf din glöd.

Åter jag skådat det gamla,
Lika som förr det var,
Vågen glittrar som fordom,
Furan har doften kvar.

Digitized by Google

Stämningen re'n sig smyger
Öfver mitt trötta sinn,
Men, är ock du densamma,
Du, som var vännen min?

Älskade, stolta läppar,
Ha ni väl slutat le?
Älskade, kalla händer
Glömt att en smekning ge?

Har du ej gömt en gnista
Utaf ditt väsens glöd,
Att under dyster framtid
Rädda min tro från död?

Hundrade år härefter,
Klädd i sin gröna dräkt,
Doftande gran i skogen
Fröjdar en mänskosläkt.

Digitized by Google

Nya människohjärtan,
Fulla af fröjd och kval,
Skola den gamla sagan
Tälja i skogen sval.

Hoppas, älska och svikas,
Glömma också till slut —
Tills de som trötta vågor
Glida i hafvet ut.

Digitized by Google

Sonnetter.

I. Den gyllne regeln.

Af gammalt jag en gyllne regel lärde —
Gif icke ut hvad du kan inbespara,
Och låter du en gång den regeln fara,
Får gyllne myntet ej sitt fulla värde.

Du därföre mot frestelsen dig härde:
Haf i din ficka några småmynt bara,
Ty guldet bör du låta orördt vara,
Och afundsjukt du noga därom gärde.

Digitized by Google

Den lärdom, som jag fick, vill nu jag följa,
Vill varma hjärtats bästa skatter dölja,
Och tar blott hvardagsfraser i min mund.

Men tyst jag lägger till min skatt, den gömda,
Min tankes guldkorn, mina känslor drömda,
Och ger dig allt i mötets glada stund.

Digitized by Google

II. Smultronskörd.

Väl någon gång i skogens dunkla gömma
Ett smultronställe plötsligt för dig lyste,
De fagra bär så vänligt mot dig myste,
Och tycktes bedja dig att ej dem glömma.

Hur ljuft i skogens svala famn få drömma,
Och se'n, när solens gull din skörd belyste,
Få sorglöst njuta, om du önskan hyste,
Den doft och sötma ifrån bären strömma.

Digitized by Google

Jämförelsen må du väl ej förtycka —
Min älskade, så blommar ock vår lycka
Med smultrons glöd och med dess fina doft.

Men ständigt ny är skogens vackra saga,
Och andra händer smultronskördar taga,
Då du och jag re'n länge varit stoft.

Digitized by Google

III. Kabeln.

Emellan tvenne världar kabeln sträcker
Sin trygga länk på djupet utaf hafvet,
Ur allt det dunkla, som där finns begrafvet,
Åt ljus och kunskap tråden handen räcker.

Men oceanens storm nog stundom bräcker
Det tjocka rör, när minst man vet utaf det,
Och märks ej skadan strax, som stormen gaf det,
Det hända kan, en våg det sedan knäcker.

Digitized by Google

På hjärtats dolda djup gå fina trådar,
De bära bud emellan tvenne andar,
Från dig till mig den gömda kabeln går.
Dock, ofta nog jag pröfvande beskådar,
Om den är stark, och om den rätt sig blandar.
Den sprang en gång — och lagningen var svår.

Digitized by Google

Trollslottet.

Det doftar så härligt från blomster på mark,
Det susar så sakta i grönskande park,
Och vågorna slå emot strand,
Och doften från skog och grenarnes sus
Och böljornas trolska och söfvande brus
Mig slagit i bojor och band.

Digitized by Google

Och dagarne komma, och dagarne gå,
Den flyende tid jag aktar ej på,
Men njuter och svärmar i fröjd.
De bullrande röster från gator och torg
De kunna ej nå till min fridlysta borg,
Där den tronar på solljus höjd.

Men djupt i mitt hjärta det sjunger en sång,
I framfarna dagar jag hört den en gång,
Men då ej så mäktigt den klang.
Om dagen den ljuder, än kraftig, än vek,
Om natten den blandas i drömmarnes lek,
Och ständigt att lyssna mig tvang.

En trollsång om ädela, gyllene skatt,
I okända schakt, uti gångarnes natt,
Dit aldrig min fot än har nått.
Den manar att söka och forska med flit,
Hvar dörren väl finnes, som leder mig dit,
I mitt eget älskade slott.

Digitized by Google

Jag irrar i borgen, jag har ingen ro,
Jag söker och söker och älskar att tro,
Att stundom jag skatterna såg.
Då skyndar jag fram att hålla dem fast,
Men pärlor och gull försvinna i hast,
Och jag står där, sviken i håg.

Hur skall jag väl finna den nyckel så fin,
Som öppnar för mig det förtrollade skrin
Med diktens rödaste gull?
Mitt slott är härligt, min park är skön,
Men allt jag bytte mot skrinets lön,
Mot en sång utaf pärlor full.

Digitized by Google

Hvarifrån?

Det var en strålande morgonstund,
Och julivarm luften var,
Då vaknade vildblomst ur nattens blund
Och glittrande daggskrud bar.

Jag styrde min väg till furuskog,
Längs slingrande, barrströdd stig,
Där mörkrödt smultronet mot mig log
Och bjöd sin sötma åt mig.

Digitized by Google

Från alla små gräs och örter på mark
Steg vällukt i julidag,
Och furornas barrdoft, kådaktigt stark,
Jag drack i törstiga drag.

En strimma sol på ormbunkens blad
Föll snedt in i skuggadt snår,
Med fina plymer en vajande rad,
I skiftande grönt den står.

Och vildmarkens stämning i morgonstund
Så ljuf för mitt sinne blef,
Det var en stärkande hvila sund,
Som sinnets trötthet fördref.

Jag gick så sorglöst på stigen fram
I väglös, villande skog,
Då såg jag på marken vid furans stam
En ros, som emot mig log.

Digitized by Google

Den fallit ur någon vårdslös hand,
Kanske från en älskads barm,
Den vackra ros ifrån annat land,
Där den når upp till fönsterkarm.

Den ofta prisats i skaldens sång
Som rosornas drottning visst,
Den doftande, fina Gloire de Dijon,
Som jag fann här med bruten kvist.

Jag lyfte den varsamt från barrströdd mark
Och fast vid mitt bröst den stack,
Då kände jag plötsligt en doft så stark,
Från bortkastad ros ett tack.

Det var en strålande morgonstund,
Och julivarm luften var,
När hem jag kom från min morgonrund,
Gloire de Dijon jag bar.

Digitized by Google

Stephanie.

Vacker är du med de bruna lockar
Och de mörkgrå ögons långa fransar —
För en blomma, som du sorglöst plockar,
Brytas Ungarns ridderliga lansar.

Mäktig är du — du är herskarinna
På ett gammalt slott, som tinnar sira,
Hundra kämpar för din skönhet brinna,
Dina händer kransen åt dem vira.

Digitized by Google

Stolt på galleriet se'n du tronar,
Låter blickarne kring skranket glida,
Lugn du hör, att stridstrumpeten tonar,
Ser, hur riddarne om priset strida.

Du är van att segraren belöna,
Räcker kransen själf med hvita händer.
Säg mig, har du aldrig själf fått röna
Minsta sveda af den eld du tänder?

Stephanie, grefvinna stolta, kalla,
En gång såg jag dock ditt öga stråla,
Och en blick förstulet lät du falla,
Medan röda rosor kinden måla.

Det en yngling gällde, som ej segrat,
Fast i kamp han alla muskler spände;
För hans tanke har du länge hägrat,
Du hos honom prisets åtrå tände.

Digitized by Google

Och när lugn du lagerkransen räckte
Åt den andre, han med segerlansen,
Gaf den fallne du en blick, som tände
Åter i hans matta öga glansen.

Långsamt från ditt bröst du rosen tager,
Låter sedan den på honom falla,
Medan mummel genom hopen drager,
Medan högljudt knota kämpar alla.

Men du lyfter plötsligt stolta pannan,
Blickar leende på riddarhopen —
Då blir mulna stämningen en annan,
Och på knotet följa eljen-ropen.

Vacker är du med de bruna lockar
Och de mörkgrå ögons långa fransar,
För din nyck, för rosen, som du plockar,
Sänkas Ungarns ridderliga lansar.

Digitized by Google

Dårar.

Där sutto två fåglar på aflöfvad kvist,
När luften var kall,
De tänkte på sommarens dagar för visst,
Och glömde, att sommarn var all.

De skulle ju lemnat den kyliga nord,
Där luften är kall,
Och sökt som de andra den sydliga jord,
När sommarn häruppe blef all.

Digitized by Google

Det skulle de gjort, men de gjorde ej det,
Fast luften var kall,
De sade hvarandra en glad hemlighet:
Kanhända är sommarn ej all.

De fröso alls inte — nej, tycker du det,
Fast luften var kall,
Och hvaraf de lefde, vår Herre det vet,
Ty maten var nära nog all.

De gladdes åt sommarens lycka alltjämt,
Fast luften var kall,
Och stundom en jublande drill de uppstämt,
Som sade: ej glädjen är all.

En morgon var marken helt hvit utaf snö,
Och luften var kall,
Då tänkte de båda, som nu måste dö,
Att nu var visst sommaren all.

Digitized by Google

Små stelnade vingar då bredde de ut
I luften så kall,
Och somnade stilla och ljufligt till slut —
De dårarnes saga var all.

Digitized by Google

Små studier från skogen.

I. Smultron.

Litet smultron står i skuggan,
Obemärkt i höga gräset,
Daggens pärlor nog det fukta,
Solens strålar sällan nå det,
Långsamt, långsamt knytes frukten —
Medań uti solljus backe
Redan tidigt skördar mogna,
Smultron, som i purpur glöda,
Och med glädtigt, ifrigt arbet
Korgar fyllas alla dagar.

Digitized by Google

Sommarns hetta svunnit redan,
Och det rika smultronstället
Öfvergifvet står och sköfladt —
Djupt därnere uti dalen
Dag för dag ett smultron samlat
Några glimtar utaf solsken,

Druckit dem, och genomströmmats
Utaf lust att ock få lefva
Och att glöda som de andra.
Så en dag, när vinden susar
Re'n sin sång om höst, som stundar,
Står det där i senhöstfägring,
Doftande och svalt och friskt.

Älskade, har du väl plockat
Någon sådan frukt i skogen,
Svalkat dina heta läppar
Med det bästa, som ett vildbär
Velat bjuda dig, som fann det?

Digitized by Google

II. Lingon i skog.

Jag såg en lingonbacke röd,
Som solen glänste på,
Hvar enda klase stod i glöd
Och tycktes hviska så:

Jag ringa är, bland många en,
Dock har mitt värf jag fyllt,
Jag mognat uti solens sken
Till barnens enkla sylt.

Digitized by Google

Och om jag blott ett lingon är,
Som gläder med sin färg,
Kan dock en mängd af oss, små bär,
I purpur klä ett berg.

Och jag gick hem och tänkte på
Min vackra tufva röd —
Hur mången lefnad är ej grå
Af brist på saft och glöd,

Af brist på glada fröjder små,
Som göra ljust ett hem!
De gömma sig i minsta vrå,
Men barnet hittar dem.

Så full och röd, så frisk och sval
Som lingontufvans bär
Är hvardagsfröjd i hemmets sal —
Den sylt till brödet är!

Digitized by Google

III. Rosenblad.

Det faller blad från rosor ned,
Och mina tankar följa med,
De hviska om förgänglighet
Och allting fagerts ändlighet,
De fina rosenblad.

Hvar fröjd, som kom, skall också gå,
Se'n du den ändtligt lyckats nå —
Var den än ljuf och glad och öm,
Så skall den svinna som en dröm.
Håll kvar den, om du kan!

Digitized by Google

Jag klagar ej min lefnads lott,
Min del af lycka har jag fått,
En sommardag har rosen födt,
En sommardag mig lyckan mött
I härlig doft och glans.

Dock, när de rosenblad jag ser,
Som bleka, fina falla ner,
Jag djupt en suck af vemod drar
Och smeker dem, som äro kvar,
Jag vet, de falla snart!

Digitized by Google

IV. Afton i skogen.

Djupt in i furuskog
Ensam en kväll jag drog,
Kände, hur sommarvind
Fläktade sval min kind.

Hörde blott furors sus,
Ljudet af vågens brus
Utifrån hafvets strand,
Slående jämt mot land.

Digitized by Google

Djupt in i ormbunkssnår
Vajande grönskan står,
Solstrålen faller sned,
Dallrande, sakta ned.

Fuktig af aftondagg,
Vildros med spenslig tagg
Gungar sin späda knopp
Högt upp på bärgets topp.

Jag ser ett smultrons glöd
Lysa så purpurröd,
Och ifrån skog och mark
Känner jag doften stark.

Och till mitt trötta sinn
Smyger sig sakta in
Hvila och ro och frid
Efter min lefnads strid.

Digitized by Google

Djuret, som såradt är,
Endast en sak begär —
Ostördt att hvila få,
Söker att dö en vrå.

Så skall det ljufligt bli
Känna sig lugn och fri.
Tystnad, din mantel bred
Öfver mig! Sol går ned.

Digitized by Google

En tanke.

Där skjuter stundom
I nattens tystnad,
När upp du spritter
Ur dunkel dröm,
En blixtlik tanke
Igenom hjärnan:
Hvart förs du, mänska,
På lifvets ström?

Digitized by Google

I skarpa färger
Allt det förflutna,
Allt hvad du ämnar
Du för dig ser.
Det är som finge
Du då en aning
Om lifvets korthet
Och hvad det ger.

Så drages plötsligt
Den ljusglimt undan,
Som nyss så tydligt
Din tanke såg.
När morgon bräcker,
Du knappast minnes
Allt hvad du tänkt,
Då du vaken låg.

Och dagens arbet
Och tidens äflan
Och hjärtats oroligt

Digitized by Google

Snabba slag
Ta ut sin fordran
Utur ditt väsen,
Tills afton blir
På din lefnads dag.

Så kommer sömnen,
Den långa sömnen,
Dit andevärlden
Ej budskap bär.
Då skall det spörjas,
Hvad frukt det burit,
Det jordelif, som
En dröm blott är.

Digitized by Google

Vid Vanajavesi.

Mellan gröna furustammar
Solens varma strålar sila,
Där på sluttningen af kullen
Sorglösa vi middag hvila.

Och den fina skogsaromen,
Värmd af middagssolen heta,
Förs med hvarje vind, som sakta
Lyckats väg till oss sig leta.

Digitized by Google

Så melodiskt jämnt slår vågen
Emot stenarne på stranden,
Och i fjärran ser jag skogen
Dunkel stå mot himlaranden.

Och helt tätt invid min sida
Tvänne slutna ögon finnas,
Och två varma, kära läppar
Nära, att af mig de hinnas.

Med en kyss jag henne väcker
Upp ur hennes slummer lätta,
Och jag bjuder klara ögon
Sig af taflans skönhet mätta.

Öfver skogens tysta vildmark
Trädens skuggor långa falla,
Snart vi ila ned till stranden,
Där vår båt re'n syns oss kalla.

Digitized by Google

Och mot nya, glada öden
Föras vi med årtag lätta —
Kan ett lif du väl dig tänka
Mera sorglöst, sundt än detta?

Digitized by Google

Lilla Greta.

Lilla Greta, med de stora
Mörkblå ögons långa fransar,
Du, som lätt och sorglöst yster
Fram ditt lif på rosor dansar,

Har du drömt än om att älska
Bland de vackra drömmar många,
Som igenom lockigt hufvud
Fara och din tanke fånga?

Digitized by Google

Lilla Greta, var försiktig,
Strö ej pärlor ut på vägen —
Att dem girigt åt sig plocka
Vet jag en, som är benägen.

Aldrig får du se dem åter,
Utan smycke skall du vandra —
Hur skall du ej bittert gråta,
När du ej är prydd som andra!

Lilla Greta, göm de pärlor,
Hvilkas glans så lätt bedårar,
I din blomkalks skära inre,
Lilla ros på sjutton vårar!

Låt ej vägens damm dem fläcka,
Dessa rena pärlor hvita!
Gif ditt smycke se'n åt någon,
På hvars trohet du kan lita!

Digitized by Google

Stjärnorna.

Tusen, tusen klara stjärnor
I den stilla sommarnatten
Tindra uppå mörka himmeln,
Lysa, stråla öfver mig.
Och så tyst och svalt och ljufligt
Sänkes augustinatten
Öfver liten sommarboning —
Hvarje stjärna är en sol ju,
Är en värld, där andra väsen
Födas, lida, glädjas, svinna —
Och så kyliga och stilla
Kretsa de på himlahvalfvet,

Digitized by Google

Oberörda af det lilla
Stoftgrand, som de kalla jord —
Och bland dessa millioner
Utaf världar, utaf väsen,
Hvilka fröjdats, hvilka lidit,
Känner jag mig som det minsta.
Men min egen smärtas fullhet
Synes mig ej mindre bitter,
Fastän jag min ringhet känner,
Ty min smärta är min egen,
Och hon är allt hvad jag äger.

Digitized by Google

Strö ut!

Får du en vacker tanke,
Ej för dig själf den göm,
Ty då skall snart du finna,
Att den blott blef en dröm!

Den är ett ädelt säde,
Som du skall sofra väl
Och så, med bön om lycka,
Uti en barnasjäl.

Digitized by Google

Kaktusblomman.

Stela, hårda äro bladen
På den gröna kaktusväxten,
Taggbevuxna, otillgängligt
Sträckande sig ut mot blicken.
Men hvad är det? Underbara,
Tunga blommor däremellan,
Färg af elfenben och rosa,
Och med finaste vaniljdoft!
Och jag stannar öfverraskad,
Slagen utaf denna motsats

Digitized by Google

Uti plantans stela taggar
Och den sällsynt fina mjukhet,
Hvilken hennes blomma äger,
Liknande ett skönt poem,
Eller något mänskosinne,
Kantigt, vresigt, svårtillgängligt,
Men där efter långa tider
Uti någon solvarm timme
Allt som fanns af vekhet, kärlek
Plötsligt står i praktfull blom —
Blomman vissnar, länge dröjer
Det på nytt, tills ur dess inre
Krafter tvingas upp till ytan.
Men har en gång blott du sett dem,
Dessa hjärtats rika blommor,
Kallar du ej denna mänska
Längre hvardagsmessig, hård!

Digitized by Google

Vid brasan.

Jag sitter vid brunnen brasa
Och blickar i glöden in,
Och sällsamma, trolska bilder
De draga igenom mitt sinn.

De skifta i brokig mångfald,
Jag känner dem alla väl,
De äro de tankar och känslor,
Som fordom bott i min själ.

Digitized by Google

De milda, barnsliga drömmar,
Dem i ungdomens vår jag drömt,
Som lätta, vingade väsen
De nicka nu åt mig ömt.

De dunkla krafter, som rördes
På djupet af själens haf,
Som drogo till strids för sanning,
Dem minnet gestalt nu gaf.

De blicka högtidligt på mig,
Och synas mig spörja så:
Säg, känner ditt hjärta igen oss,
Har du sparat åt oss en vrå?

Och bäst jag drömmer och skådar
I glimmande brasan, stum,
Så lägger sig askan sakta
Öfver glöden, i kammar skum.

Digitized by Google

Så smyger hvardagligheten
Sig fram öfver glöd och kraft —
Men ve det hjärta, som aldrig
Har sådana drömmar haft!

Digitized by Google

Hvita rosor.

I.

Jag lyfte grenen,
Som hängde tung,
Och fann en blomma
Så fager, ung,
En ros, som icke
I purpur glödde,
Som växte yppig,
Fast intet stödde
Den fina stam.

Digitized by Google

Hon drack af jorden
Den friska must,
Och vinden var
Hennes stängels lust,
Och regnets droppar
De föllo mildt
På hvita knoppar,
Som växte vildt
I fri natur.

Och därför blef du
Så underfull,
Du hvita ros
I den mörka mull,
Och därför blef du
Så sällsynt rar,
Att ingen drifbänk
Din like har,
Min hvita ros!

Digitized by Google

I ungdomsdagar,
I sommartid
Din åsyn skänkte
Mitt väsen frid;
I aftonsvalkan,
I sommarnatt
Hur ofta har ej
Din doft mig gladt,
Du hvita ros!

När middagshettan
För stark blef spord,
Du stundom sänkte
Din kalk mot jord,
Men snart den höjde
Mot skyn igen,
Och intet röjde
Din svaghet se'n,
Daggstänkta ros!

Digitized by Google

O, må du blomma
I ljuflig ro
Och vagga sakta
Ett fågelbo,
O, må du blifva
De ögons tröst,
Som älska rosor
I vacker höst,
Min egen ros!

II.

Din skära skönhet, rörande och fager,
Med vemod fyller ofta nu min själ;
Det kära anletet ett uttryck tager,
Som bjöde du åt jordens lif farväl.

Jag ville med min kärlek fast dig hålla,
Du hvita ros, mer kär för mig än allt,
Jag ville ständigt solsken åt dig trolla,
Där stundom skarpa vindar blåsa kallt.

Digitized by Google

När smärtans tagg ditt varma hjärta sårar,
Och ingen anar, hur den stinger dig,
Och uppå kudden dina bittra tårar
Om natten falla, att ej ses af mig,

Då ville jag af väna rosor binda
En krans att svalka tinning feberhet,
Och kring dig sympatiens armar linda,
Att säga dig, hur väl din sorg jag vet.

Men utan ord din väg framåt du skrider,
Mer öfverjordiskt fin för hvarje dag,
Och jag får ana blott de hjärtats strider,
Som satt sin prägel på de tärda drag.

En bruten blomma förs på skummig bölja
För vindens lek allt längre ur vår syn,
Och tankfullt låta vi vårt öga följa
Den snabba fart, tills hon nått hafvets bryn.

Digitized by Google

III.

Älskade och dyra,
Gyllne tråd, som smög dig
Skimrande igenom
Lifvets väf, den grå,
Dagens första tanke,
Vackra dröm om natten,
Du som, länge okänd,
Fyllt hvar hjärtats vrå.

Som en glimt af solsken,
Som en doft från skogen,
Som en handfull rosor
Var ditt namn för mig;
Och när ljusen skimra
Uti festens salar,
Som vid arbetsbordet,
Minns jag städse dig.

Digitized by Google

Och jag sträcker famnen
Längtansfullt emot dig,
Lutar brännhet panna
Sakta mot ditt bröst,
Och i milda tonfall
Tröstens ord du talar,
Och jag lyss till ljudet
Af den kända röst.

Ljusen brunnit neder,
Hvilans timme slagit,
Jag ur drömmen spritter,
Flydd är fager syn.
Så, när sol har sjunkit,
Kvar där endast dröjer
Svag en strimma purpur
Uppå aftonskyn.

Digitized by Google

IV.

Än finnas hvita rosor nog,
Fast hösten kommit har,
Med kalk så doftande och tung,
Om ock blott sparsamt kvar.

O, hvita rosor, jag har drömt
Min ungdoms dröm hos er,
Och nu med silfver i mitt hår
Jag älskar er än mer.

Allt vexlar om, en ny tid står
Och klappar på min dörr,
Men, hvita rosor, jag vill se
Er i mitt hem som förr.

Digitized by Google

Och efter långa dagar, år
Skall ock jag själf förgå —
Då, kära hvita rosor, låt
Mig er på grafven få!

Digitized by Google

Till en sjuk.

Om plågans ängel din panna kysst
I år som förr,
Så har visst också en annan tyst
Stått vid din dörr.

Hvar dag sin plåga — ja, det är sant,
Men icke mer,
Är bördan tung, och är vägen brant,
Gud nog det ser.

Digitized by Google

Att bära tåligt och utan knot,
Hvad han oss gett,
Och komma leende andra mot,
Som du har lett,

Att skänka glädje och gömma blott
Sin sorg för sig,
Det är den ädlaste lifvets lott —
Lär det åt mig!

Digitized by Google

Min sång.

—o—

Jag sjunga vill en enkel ton
På egen melodi,
Om ock den dör på öde mon
I bruten harmoni.

Jag sjunger ur mitt fulla bröst
Om det som djupt mig rör,
Jag ger mitt inre lif en röst,
Som vinden med sig för.

Digitized by Google

Hvad jag har känt i skogens famn,
I nordisk sommarnatt,
Jag velat gifva det ett namn
Och gripa känslan fatt.

Det fina doft ett väsen har
I själens dolda vrå
I blommans kalk har stannat kvar
Och nått min stämning så.

Uti naturn jag velat se
Af mänskans lif en skymt,
Åt kraftigt sinn jag velat ge
Hvad hafvets brus har rymt.

Jag sökt att lyssna i en tid,
Så bullersam som vår,
Till ljudet af den stämma blid,
Hvars susning till mig når.

Digitized by Google

Om sången klingar svag och vek,
Om full ock någon gång,
Ett har den dock, min strängalek,
Det är min egen sång!

Digitized by Google

Gyllenlock.

Solstråle är du, gyllenlock,
Kvittrande liten fågel ock,
Dansar och sjunger som båda två,
Värmer och fröjdar som de också,
Älskade gyllenlock!

Rosenknopp är du, gyllenlock,
Vajande grönt ax är du ock,
Knoppen en dag skall slå ut i blom,
Axet skall fylla hand, som var tom,
Älskade gyllenlock!

Digitized by Google

Daglig fröjd är du, gyllenlock,
Framtids förhoppning är du ock,
Gud vare lofvad för hvad jag fått,
Blott ifrån honom kommer allt godt,
Älskade gyllenlock!

Digitized by Google

Ett mollackord.

Hvad tungt och bittert än du led,
Förgät, förglöm!
Den hårda kamp, som själen stred,
Mins blott som dröm!

Men om ett hopp ännu du har,
En glädjestund,
Göm den som pärla underbar
I bägarrund.

Digitized by Google

Dock, låt den flydda sorgens bild,
Som drar förbi,
Sin skuggning ge din lycka mild
Med rosor i.

Se'n kalla vid dess rätta namn
Din lyckas rest —
Slut den med vemod i din famn
Och red till fest!

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

Digitized by Google

Digitized by Google